

РЕШЕНИЕ

№ 6754

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11128** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 328 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Р. Х. К. срещу Заповед РД-08-4647 от 17.08.2021 г. на Председателя на Софийски градски съд, постановена на основание чл. 327 от Закона за съдебната власт, с която на жалбоподателката - съдия в Софийски градски съд е обърнато внимание, за констатирани в Сигнал с изх. № Ж-21-112 от 21.04.2021 г. и Становище изх. № Ж-21-112 от 21.04.2021 г. от Инспектората към Висшия съдебен съвет по сигнал с вх. № Ж-21-112 от 11.02.2021 г. във връзка с нарушения относно неспазване на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 13 от ГПК по в.гр.д. 6014/2019 г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав, както и за неизпълнение на връчена на Р. К., Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, с която преди са констатирани нарушения относно неспазване на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 13 ГПК по в.гр.д. 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав.
В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, както и, че при издаването ѝ било допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила - самостоятелни отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Като мотив за забавата при постановяване на въззивно определение по ч.гр.д. № 6014/2019 г. по описа на СГС, IV Б състав, сочи причини от личен и служебен характер, довели до обективна невъзможност за спазване на каквито и да било срокове за постановяване на съдебните актове, разпределени на доклад на жалбоподателката. Относно забавата в

обявяването на решение по гр.д. № 5852/2012 г., СГС, ГК, IV Б състав, в жалбата се разяснява, че определеният със заповед № РД-08-5416/22.12.2020 г. срок, чието приключване (28.02.2021 г.) съвпаднало с преместването на жалбоподателката от IV-Б въззивен състав на СГС, в новообразувания IV-Е въззивен състав, считано от 01.03.2021 г., както и с прекарано вирусно заболяване, което наложило карантиниране през периода 22.03.2021 г. – 02.04.2021 г. Прави се оплакване, че относно нарушението, касаещо гр. д. № 5852/2012 г. била приложима нормата на чл. 308, ал. 4 от ЗСВ, тъй като за неспазване на срока за обявяване на решението по посоченото дело през 2016 г. било наложено дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, предмет на адм. дело № 8695/2016 по описа на ВАС. Твърди се, че в случая приложение следвало да намерят нормите на чл. 310, ал. 1 и ал. 2 и чл. 310, ал. 6 от ЗСВ. Излага и подробни съображения, че актът е издаден в противоречие на чл. 327, ал.1 ЗСВ, при липса на мотиви и при несъобразяване с целта на закона. Счита, че при налагане на наказанието, не е отчетена в пълнота високата натовареност на съдиите в ГО на СГС и индивидуалната такава на магистрата за процесния период, както и не е взето предвид обявеното извънредно положение и взетите по-късно противоепидемиологични мерки във връзка с епидемичната обстановка в страната. С оглед на изложеното се отправя искане за отмяна на обжалваната заповед на административния ръководител на СГС. Претендират се разноски съобразно представен списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание, жалбоподателката Р. К., редовно призована, не се явява лично и не изпраща представител.

Ответникът – Председателят на Софийска градски съд, не се явява, не се представлява в проведеното съдебно заседание по делото. По отношение на жалбата взема становище в отговор от 28.02.2022 г., в който се излагат подробни съображения за законосъобразност на оспорения административен акт и неоснователност на жалбата. Претендира се присъждането на разноски.

Административен съд София - град, III отделение, 70 с-в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с постъпила жалба в Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/ по отношение на в.гр.д № 6014/2019 г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав, разпределено на доклад на съдията Р. К., до председателя на СГС е изпратен сигнал от инспектор Г. Г., в който се констатира продължителен период на бездействие от страна на съдебния състав по в.гр.д. № 6014 от 2019 г., като се отправя препоръка административният ръководител да вземе всички мерки за своевременно разглеждане и решаване на посоченото дело, разпределено на доклад на съдията Р. К. на IV състав, ГО.

Със Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, на съдията Р. К. е възложено в едномесечен срок от получаването ѝ да изготви и постанови краен съдебен акт в качеството ѝ на съдия-докладчик по в.гр.д. № 5852 от 2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав, във връзка с решение от 15.12.2020 г. на Съдийската колегия на В. по протокол № 44/15.12.2020 г., т. 4 относно Анализ на констатираните от Инспектората към В. случаи на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, и предвид т. 4.4. от същото заседание, с което е напомнено на административните ръководители на съдилищата, че следва да прилагат мерките, приети по т. 90 от протокол № 21/19.07.2020 г. на

Пленума на В..

Със Заповед № РД-08-2265/29.04.2021 г. на председателя на СГС, е образувано производство срещу съдия Р. К. по реда на чл. 327 от ЗСВ за констатираните със сигнал с изх. № Ж-21-112/21.04.2021 г. на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 ЗСВ и становище с изх. № Ж-21-112/21.04.2021 г. от Инспектората към Висшия съдебен съвет по посочения сигнал, с който на административния ръководител на Софийски градски съд са дадени препоръки да упражни правомощията си по чл. 327, ал. 1 от ЗСВ във връзка с констатирани нарушения на чл. 235, ал. 5 ГПК вр. чл. 13 ГПК по в.гр.д. № 6014/2019 г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав, разпределено и разгледано от съдия Р. К., в качеството ѝ на съдия-докладчик, както и предвид Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, с която на съдия Р. К. е възложено в едномесечен срок от получаването ѝ да изготви и постанови краен съдебен акт в качеството ѝ на съдия-докладчик по в.гр.д. № 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав, във връзка с решение от 15.12.2020 г. на Съдийската колегия на В. по протокол № 44/15.12.2020 г., т. 4 относно Анализ на констатираните от Инспектората към В. случаи на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, и предвид т. 4.4. от същото заседание, с което е напомнено на административните ръководители на съдилищата, че следва да прилагат мерките, приети по т. 90 от протокол № 21/19.07.2020 г. на Пленума на В..

По повод на постъпила жалба в ИВСС във връзка с в.гр.д.№ 6014/2019 г. по описа на СГС е установено от разпечатка от електронната система на СГС, че в.гр.д.№ 6014/2019 г. е образувано на 08.05.2019 г., като за съдия-докладчик по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗСВ е определена съдия Р. К.. Предмет на производството е обжалване на определение от 28.01.2019 г., постановено по гр.д.№ 76857/2018 г. по описа на СРС, III ГО, 89 състав. Съдебното определение е обявено на 05.04.2020 г., т.е. 1 /една/ година и 10 /десет/ месеца и 28 /двадесет и осем/ дни след изтичане на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК.

Със Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, на съдия Р. К. е възложено в едномесечен срок от получаването ѝ да изготви и постанови краен съдебен акт в качеството ѝ на съдия-докладчик по в.гр.д. № 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав, и с оглед обстоятелството, че в.гр.д. № 5852/2012 г., е образувано на 20.04.2012 г., като за съдия-докладчик по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗСВ е определена жалбоподателката. Предмет на производството е обжалване на решение от 26.04.2011 г., постановено по гр.д. № 44538/2008 г. по описа на СРС, I ГО, 46 състав. Съдебното решение е постановено на 10.05.2021 г., т.е. 8 /осем/ години и 12 /дванадесет/ дни след изтичане на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК.

В хода на проведеното производство са събрани данни за разпределени и възложени дела на съдия Р. К., като са изискани и приложени справки относно натовареността на съдия Р. К. в периода 2018 г. - 2020 г., и в частност дали е налице основание за обръщане на внимание от страна на административния ръководител спрямо съдия за допуснати нарушения при образуването и движението на разпределените им дела или по организацията на работата им.

От обобщените данни за периода, се установява, че средномесечната ѝ натовареност е, както следва: за 2018 г. - на база постъпили дела 21,8 бр.; на база дела за разглеждане 36,6 бр., на база свършени дела 19,7 бр.; за 2019 г. - на база постъпили дела 22,2 бр.; на база дела за разглеждане 39 бр.; на база свършени дела 15,2 бр.; за 2020 г. - на база постъпили дела 20,2 бр.; на база дела за разглеждане 43,9 бр.; на база свършени дела

15,1 бр.

За сравнение действителната натовареност в обсъждания период на съдиите от Гражданско отделение - въззивни състави при СГС е: за 2018 г. - на база постъпили дела 17 бр.; на база дела за разглеждане 24,6 бр.; на база свършени дела 15 бр.; за 2019 г. - на база постъпили дела 19,8 бр.; на база дела за разглеждане 30,8 бр.; на база свършени дела 17,2 бр.; за 2020 г. - на база постъпили дела 17,3 бр.; на база дела за разглеждане 30,7 бр.; на база свършени дела 15,5 бр.

В хода на производството Р. К. е депозирала писмено становище, обективирано в обяснения с вх.№ ДЗ-378/20.05.2021 г., в които последната изтъква, че допуснатото забавяне при изготвяне на съдебните актове е поради факти и обстоятелства, имащи строго личен характер, които не ѝ позволяват да изпълнява своевременно задълженията си по служба. Изяснява, че не е успяла да обяви решение по в.гр.д. № 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав в определения със Заповед № РД-08-5416/22.12.2020 г. срок, тъй като приключване му /28.02.2021 г./ съвпадало с преместването ѝ от IV-Б въззивен състав на СГС в новообразувания IV-Е въззивен състав, считано от 01.03.2021 г. Също така заявява, че независимо от проведените разговори, датиращи от есента на 2020 г. /м.ноември - м.декември/, съобщаването за промяната в известна степен била изненадваща, тъй като до последния момент е нямало яснота дали такава промяна ще се осъществи и дали ще бъде преместена в новообразувания въззивен състав. В обясненията си съдия К., заявява, че допуснатите забавяния при изготвяне на съдебните актове се дължи на вирусно заболяване /вероятно коронавирус/, което е наложило ползване на отпуск през периода 22.03.2021 г. – 01.04.2021 г. Независимо от влошеното ѝ здравословно състояние, след 05.04.2021 г. се е явила на работа и веднага е била определена да замества в открито съдебно заседание на IV-В въззивен състав на 08.04.2021 г. и да се произнася по текущия доклад и частните жалби на останалите членове на състава. От 15.04.2020 г. е започнала откритите съдебни заседания на IV-Е въззивен състав.

В следствие на изложеното председателя на СГС е издал оспорената в настоящото производство Заповед № РД 08-4647/17.08.2021 г., с която на Р. К. е наложена административна санкция „обръщане на внимание“, на основание чл. 327, ал. 1 от ЗСВ. Наложената административна санкция „обръщам внимание“ е във връзка с допуснатите от последната нарушения със сигнал с изх. № Ж-21-112/21.04.2021 г. на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 ЗСВ и Становище с изх. № Ж-21-112/21.04.2021 г. във връзка с неспазени срокове по чл.235, ал. 5 от ГПК по в.гр.д.№ 6014/2019 г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав и Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, с която на Р. К. е възложено в едномесечен срок от получаването ѝ да изготви и постанови краен съдебен акт в качеството ѝ на съдия-докладчик по в.гр.д. № 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав.

По делото са приети и други доказателства съставляващи административната преписка, както и представени такива от жалбоподателката с молба от 11.10.2022 г.

При така установените факти, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав, обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на оспорването:

Актът по чл. 327 от ЗСВ по същността си е санкция на административния ръководител спрямо съответния магистрат, макар формално юридически да не е част от дисциплинарните наказания, изброени в чл. 308, ал. 1 от ЗСВ. Обръщането на внимание изисква доказване на нарушение на служебните задължения - деяние и вина

на магистрата и прилагането му носи неблагоприятни последици за него. При формиране на комплексната оценка за атестационния период се вземат предвид документите в кадровото дело на магистрата, в т.ч. задължително наложените наказания и поощрения, както и заповедите по чл. 327 от ЗСВ за обръщане на внимание от административния ръководител. Това обуславя прекия и непосредствен интерес на засегнатия съдия, прокурор или следовател от обжалването на заповедта за обръщане на внимание по чл. 327 от ЗСВ. След като със заповедта се вменява нарушение, трябва да бъде дадена възможност на адресата да оспори изводите на административния ръководител, че е допуснал или извършил виновно неизпълнение на задълженията си на съдия, прокурор или следовател. Поради изложеното, съдът намира, че обжалваната заповед подлежи на съдебен контрол. Оспорването е направено в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна с правен интерес, поради което производството е процесуално допустимо.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предвид характера на оспорения акт, притежаващ белезите на индивидуален административен акт, с оглед правилото на чл. 328 от ЗСВ, съдебният контрол следва да бъде осъществен при стриктното съблюдаване на разпоредбата на чл. 168 от АПК, изрично вменяваща задължение за съда да проведе регламентирания контрол по законосъобразността на акта не само въз основа на възведените от оспорващия основания, а при цялостна проверка на акта на всички посочени в чл. 146 от АПК основания.

Обжалваният административен акт – Заповед № РД-08-4647/17.08.2021 г. на административния ръководител и председател на Софийски градски съд с адресат Р. Х. К. - съдия в посочения съд, към датата на издаване на акта, е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия, предоставени по силата на закона. Административният ръководител може да обърне внимание на магистрат за нарушение по образуването и движението на делата или по организацията на работата му. Това негово правомощие е функция на общата му отговорност по ръководство дейността на съответната структура, визирано в чл. 86, ал. 1, т. 2 от ЗСВ вр. с чл. 88 от с.з., поради което съдът намира, че не е налице порок по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Актът е издаден в писмена форма и съдържа необходимите реквизити. От формална страна издателят сочи проявлението на конкретни факти, на които се дава и определена правна обосновка, което го прави процесуално законосъобразен.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като наведените от оспорващата няколко довода, чрез които се претендира отмяна на акта на основание чл. 146, т. 3 от АПК, счита за неоснователни. Правомощието на административния ръководител на орган на съдебната власт да издава заповеди по чл. 327 от ЗСВ спрямо магистрати, които са правораздавателни органи със статут на независимост, по повод извършено виновно нарушение на служебните задължения за допуснати нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, притежава юридическите характеристики на реализиране на дисциплинарна отговорност. Нарушенията по образуването и движението на делата или по организацията на работата попадат под дефиницията на чл. 307, ал. 3 за дисциплинарно нарушение, а именно - виновно неизпълнение на служебните задължения на съдия, прокурор и следовател, както и могат да бъдат

подведени под обобщаващата (субсидиарна) разпоредба на чл. 307, ал. 4, т. 5 от ЗСВ - изпълнение на други служебни задължения. Процедурата за реализиране на дисциплинарна отговорност за установено нарушение на служебни задължения по чл. 307 от ЗСВ е строго регламентирана с разпоредбите на чл. 308 - 328 от ЗСВ. С нормата на чл. 327 от ЗСВ законодателят е дал възможност в случаите, когато нарушението на служебните задължения предвид неговата тежест, обстоятелствата при които е извършено, поведението на нарушителя и настъпилите (евентуално) вредни последици, не е значително, да не се ангажира дисциплинарната отговорност на магистрата, а със заповед на административния ръководител да му се обърне внимание. ЗСВ не разписва нарочна процедура по отношение на акта, с който на основание чл. 327 от с.з. се обръща внимание на магистрат за допуснати от него нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата му, както се урежда по отношение на производството по налагане на дисциплинарни наказания, поради което следва да намерят приложение основните процедурни правила на административното производство, които гарантират изясняване на обстоятелствата относно вината и деянието, както и правото на защита на съдията, който е привлечен да отговаря за извършване на съответното нарушение. В рамките на това производство не се прилагат изискванията, разписани в ЗСВ досежно реализиране на дисциплинарната отговорност за нарушения по чл. 307 от ЗСВ. Доколкото издаването на акт по чл. 327 от ЗСВ не се регламентира от ЗСВ, за него не се прилагат разпоредбите на чл. 308 - 328 от ЗСВ. Предвид изложеното доводите на оспорващата за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушаване на процедурата по чл. 310 от ЗСВ и по-конкретно неспазване на установените с нормата срокове за започване и приключване на производството, следва да се отклонят като неоснователни.

В допълнение на изложеното, според настоящия състав основание за отмяна на оспорената заповед по чл. 327 от ЗСВ поради нарушение на чл. 146, т. 3 от АПК, може да обуслави наличието на такова нарушение на общия принцип за гарантиране правото на защита на лицето, което да пречи или да прави невъзможно релевантните за спора факти да се установят точно от административния орган и това съответно да рефлектира и върху материалната законосъобразност на акта. Такива са нарушенията, които създават вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за съществуването на разпореденото от него субективно право. Доколкото такова нарушение в случая не се констатира, съдът прави извод, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Цялостната преценка относно това има ли извършено нарушение от вида на посочените в чл. 327 от ЗСВ е в прерогативите на административния ръководител, в случая на председателя на Софийски градски съд по отношение на всеки един от магистратите от Софийски градски съд, като възприетите от него факти и тяхната правна квалификация, както правилността и обосноваността на взетото решение, подлежат на проверка при съответствие на разпореждането с материалния закон.

В хода на административното производство са събрани относимите към казуса доказателства, достатъчни за изясняването му от фактическа и правна страна. На база на установените факти са изведени обосновани изводи, които са аргументирани в съответствие с приложимия материален закон и неговата цел. При извършената проверка на приетите за установени от административния орган факти, въз основа на приложените по делото доказателства, съдът намира, че изводите, направени от органа, напълно съответстват на установените обстоятелства.

От съдържанието на разпоредбата на чл. 327 от ЗСВ се налага изводът, че обръщането на внимание може да бъде осъществено от административния

ръководител за допуснати нарушения, свързани с образуването и движението на делото или по организацията на работата на магистрата. В случая с обжалваната заповед е обърнато внимание на съдия Р.К. за допуснати от нея нарушения съгласно сигнал с изх. № Ж-21-112/21.04.2021 г. на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 ЗСВ и Становище с изх. №Ж-21-112/21.04.2021 г. във връзка с неспазени срокове по чл.235, ал. 5 ГПК по ч.в.гр.д.№ 6014/2019 г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав и Заповед № РД-08-5416 от 22.12.2020 г. на председателя на СГС, с която на съдия Р. К. е възложено в едномесечен срок от получаването ѝ да изготви и постанови краен съдебен акт в качеството ѝ на съдия-докладчик по в.гр.д. № 5852/2012 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав.

Твърденията за допуснати нарушения от страна на магистрата са обосновани с неоснователно забавяне на производството, поради констатирано неспазване на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК за обявяване на решението.

Предмет на производството по ч.в.гр.д. № 6014/2019 г. е обжалване на определение от 28.01.2019 г., постановено по гр.д.№ 76857/2018 г. по описа на СРС, III ГО, 89 състав, като съдебното определение е обявено на 05.04.2020 г., т.е. 1 /една/ година и 10 /десет/ месеца и 28 /двадесет и осем/ дни след изтичане на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК. Предмет на производството по в.гр.д. № 5852/2012 г. е обжалване на решение от 26.04.2011 г., постановено по гр.д. № 44538/2008 г. по описа на СРС, I ГО, 46 състав, като съдебното решение е постановено на 10.05.2021 г., т.е. 8 /осем/ години и 12 /дванадесет/ дни след изтичане на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК.

Същите се установяват по безспорен начин от събраните по делото доказателства. Констатираното в хода на административното производство бездействие, изразяващо се в неспазване на сроковете по чл. 235, ал. 5 от ГПК по отношение на описаните в заповедта граждански дела, е достатъчно основание да се приемат за осъществени фактическите основания, мотивирали издаването на процесното разпореждане. Допуснатите нарушения са в разрез с изискванията на закона за бързина на движение на делата и основния принцип, разписан в чл. 13 от ГПК за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. „Разумен“ според настоящия съдебен състав е срокът, който позволява извършването на действието, за което е предназначен, в определените му рамки, с нормални усилия и мобилизация. Изискването за „разумен срок“ се отнася до двете отделни фази на съдебното производство - разглеждането на делата и решаването на делата. Това е времето от постъпването на делото в съда до приключване на устните състезания и от приключване на устните състезания до обявяване на решението. Т.е., ако трябва да се проверява спазени ли са сроковете за разглеждане и решаване на дадено дело, трябва да се провери в разумен срок ли съдът е администрирал съдебното производство и в разумен срок ли е постановил акта си. Задължението за спазването на разумния срок се преценява с оглед на фактическата и правна сложност на всяко дело, натовареността на магистрата, проведените редовни заседания през проверявания период, дежурства, други дейности, свързани с качеството му на магистрат. При издаване на процесната заповед, административният ръководител е отчетел всички факти и обстоятелства, оказващи влияние върху релевантното за нарушението поведение на съдията. Видно от обстоятелствената част на заповедта, председателят на СГС се е позовал на препоръка на ИВСС изразена Становище с изх.№ Ж-2—808/25.02.201г. на Инспектората към В. и на решение от 15.12.2020 г. на Съдийската колегия на В. по протокол № 44/15.12.2020 г., т. 4 относно Анализ на констатираните от Инспектората към В. случаи на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, и предвид т. 4.4. от същото заседание.

Становището на инспектора от ИВСС и решението на В. нямат правнообвързващ

характер. С оглед правомощията на Инспектората, посочени в чл. 54, ал. 1 ЗСВ, становището, изготвено по постъпилния сигнал, не обосновава само по себе си постановяване на процесната заповед и не съставлява нейно фактическо основание. Предложението на инспектората инициира произнасяне на административния ръководител, без да предопределя неговото съдържание. По същия начин и решение от 15.12.2020 г. на Съдийската колегия на В. по протокол № 44/15.12.2020 г., т. 4 относно Анализ на констатираните от Инспектората към В. случаи на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, и предвид т. 4.4. от същото заседание, с което е напомнено на административните ръководители на съдилищата, че следва да прилагат мерките, приети по т. 90 от протокол № 21/19.07.2020 г. на Пленума на В., не обосновава само по себе си постановяване на процесната заповед и не съставлява нейно фактическо основание.

От приобщените доказателства по делото обаче, безспорно се установи още, че съдия Р. К. е извършила нарушения, като не е спазила сроковете по чл. 235, ал.5 ГПК по следните дела: в.гр.д.№ 6014/2019г. по описа на СГС, ГО, ЧЖ, IV състав и в.гр. дело № 5852/2012 г. по описа на СГС, IV въззивен състав.

Наличието на забавяне в решаването на делата и постановяване на съдебен акт по вече приключили производства, с оглед гореизложените констатации относно вида, броя, фактическата и правна сложност на делата, не може да бъде оправдано от съдържащите се в приложенията по делото доказателства, данни за много добро качество на работата на магистрата и по конкретно на постановените от него съдебни актове. Констатираното забавяне при изготвянето и обявяването на решенията по конкретните дела с повече от осем години, по едно от които и приблизително от две години по другото частно въззивно [населено място] по които Р.К. не се е произнесла, не може да бъде определено като несъществено.

Настоящата инстанция намира за неотнормими твърденията на жалбоподателката касателно нейната натовареност като магистрат в СГС и по – специално твърденията ѝ във връзка със семейните ѝ ангажименти относно гледане на болен родител. Налице са и безспорни доказателства за неспазването на посочената уредба по чл. 235, ал.5 ГПК за произнасяне по двете горепосочени дела и просрочване обявяване на решенията им с повече от една година. Следователно в тази връзка и предвид представените по делото доказателства настоящата инстанция намира, че не се касае за инцидентен пропуск, за който магистрата да е посочил уважителна обективна причина.

Прилагането на мярката по чл. 327 от ЗСВ е обусловено от констатирането на виновно неизпълнение на служебните задължения на магистрата по разглеждането и решаването на делата или организацията на работата му. В процесната заповед са установени лични действия на съдия Р. К., които са квалифицирани като пропуски в администрирането и движението, както и по организацията на работа по отношение на посочени дела. Налице са данни и са събрани доказателства, от които може да се направи извод за извършването на конкретните нарушения от страна на съдия Р. К., като е установено нейното пасивно поведение и забава при постановяване на крайния съдебен акт по делата. Доколкото изводът на административния ръководител досежно наличието на нарушения по образуването и движението на делата и по организацията на работата се подкрепя от събраните по делото доказателства, същият се явява обоснован. В заповедта са изведени конкретни фактически действия, представляващи процесуална пасивност и липса на активност на Р. К., в качеството ѝ на докладчик по посочените граждански дела, които осъществяват лично виновно поведение на лицето. Деянието е укоримо от гледна точка на дължимото поведение на един магистрат да изпълнява задълженията си в разумни срокове, а от обективна и субективна страна виновно осъществява

елементите на фактическия състав на нарушенията по чл. 327 от ЗСВ. Въпросната мярка се прилага, когато нарушенията/пропуските в работата на магистрата касаят образуването и движението на делата или организацията на работата му, какъвто е настоящия случай. Основание, за да се приложи тази мярка, е установено виновно неизпълнение на задълженията на съдия, прокурор или следовател и преценката на административния ръководител, че в конкретния случай не е необходимо да търси дисциплинарна отговорност от провинилия се, а само да постанови акта по чл. 327 от ЗСВ. Във връзка с горното съдът счита, че всички доказателства по делото категорично подкрепят извода на административния ръководител на СГС за наличие на виновно неизпълнение на служебни задължения. По изложените по-горе съображения, настоящият състав приема, че оспорената заповед съответства на материалния закон.

Не е налице и противоречие на обжалвания акт с целта на закона. Както бе посочено по-горе, с актовете по чл. 327 от ЗСВ се упражняват оперативните функции на административния ръководител на общо ръководство и контрол по отношение подчинените му магистрати досежно организация на работата. Целта на уредбата не е да бъде санкциониран магистратът, а да бъде насочено вниманието му към определени пропуски с оглед недопускането им занапред, да осигури по-висока ефективност в работата му, а също и да постигне превантивен ефект. В този смисъл са и решения по сходни казус - Решение № 11120 от 21.10.2016 г. по адм. д. № 6695/2016 г., VI отд. на ВАС по адм. д. № 6695/2016; Решение № 1594 от 15.02.2016 г. по адм. д. № 8629/2015 Г., VI отд. на ВАС по адм. д. № 8629/2015, Решение № 4296 от 12.04.2016 г. по адм. д. № 13181/2015 г., VI отд. на ВАС по адм. д. № 13181/2015, относно това как следва да се преценяват актовете по чл.327 ЗСВ.

С оглед посоченото, неоснователно е и оплакването на жалбоподателката за приложение на разпоредбата на чл. 308, ал. 4 от ЗСВ вр.с чл. 310, ал. 1 и ал 2 и чл. 310, ал. 6 от ЗСВ касателно нарушението, по в.гр.д. № 5852/2012 г., тъй като за неспазване на срока за обявяване на решението по посоченото дело през 2016 г. било наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т. 1 ЗСВ, предмет на адм. дело № 8695/2016 по описа на ВАС.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалноправните и материалноправните разпоредби на закона и в съответствие с неговата цел, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

По разноските по производството:

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, които следва да бъдат присъдени в размер на 100 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 23, т. 4 от Наредбата за заплащане на правната помощ чл. 37 Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК във вр. вр. с чл. 327 ЗСВ и чл. 328 от ЗСВ, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Х. К. – съдия в Софийски градски съд, Гражданска колегия, IV-Е въззивен състав срещу Заповед РД 08-4647 от 17.08.2021 г. издадена от Председателя на Софийски градски съд, постановена на основание чл. 327 от Закона за съдебната власт.

ОСЪЖДА Р. Х. К. да заплати на Софийски градски съд сумата в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: